

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 874

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 12 decembrie 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.326 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală	2-3	Decizia nr. 1.343 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 din Codul de procedură penală	18-19
Decizia nr. 1.328 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 ¹ , art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală	3-5	Decizia nr. 1.355 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	19-20
Decizia nr. 1.330 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 și 5 și art. 272 ¹ din Codul penal	5-7	Decizia nr. 1.404 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală	20-22
Decizia nr. 1.331 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ³ alin. 1 și art. 2 teza întâi din Codul de procedură penală	7-8	Decizia nr. 1.405 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul penal	22-23
Decizia nr. 1.332 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 150 din Codul de procedură penală	9-10	Decizia nr. 1.408 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 din Codul penal	23-25
Decizia nr. 1.334 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 6, art. 171 alin. 1 și art. 173 alin. 3 din Codul de procedură penală	10-11	Decizia nr. 1.409 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 alin. 4 și 6 din Codul de procedură penală	25-26
Decizia nr. 1.336 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. 1 lit. c) și art. 388 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală	11-12	Decizia nr. 1.427 din 25 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă	26-27
Decizia nr. 1.337 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 alin. 2 din Codul penal și art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală	13-14	Decizia nr. 1.440 din 3 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. 1, 2 și 3 din Codul de procedură civilă	28-29
Decizia nr. 1.341 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 ¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală	14-16	Decizia nr. 1.444 din 3 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă	29-30
Decizia nr. 1.342 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 ³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală	16-17	Decizia nr. 1.456 din 3 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	30-32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.326

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A. din Pitești în Dosarul nr. 7.613/280/2010 al Judecătoriei Pitești — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.511D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.613/280/2010, **Judecătoria Pitești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A. din Pitești în dosarul de mai sus ce are ca obiect plângerea formulată împotriva soluției de netrimitere în judecată dispusă de procuror.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că nu există nicio sancțiune disciplinară asupra primului-procuror care nu soluționează plângerile în termen. Astfel, în situația în care termenul de 20 de zile a fost depășit, persoana interesată de calea de atac este decăzută din dreptul de a mai contesta soluția în fața judecătorului. Prin urmare, textul creează premisele pentru arbitrar și subiectivism, dând posibilitatea prim-procurorului să nu pronunțe o soluție în termenul de 20 de zile.

Judecătoria Pitești — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 11, art. 20, art. 21, art. 52, art. 131, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată*, care are următorul conținut:

„În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (1) referitor la universalitatea legii, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (2) referitor la garantarea și ocrotirea în mod egal a dreptului de proprietate privată, art. 52 alin. (1) referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 57 referitor la *Exercitarea drepturilor și a libertăților*, art. 124 referitor la *Înfăptuirea justiției*, art. 131 alin. (1) referitor la rolul Ministerului Public în activitatea judiciară, art. 132 alin. (1) referitor la principiile ce guvernează activitatea procurorilor, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la un proces echitabil* și ale art. 7 și 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitor la egalitatea oamenilor în fața legii și la dreptul la un acces efectiv în fața instanțelor competente.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său, din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.392 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 13 decembrie 2010, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.

Împrejurarea că prin Decizia nr. 17 din 15 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 875 din 15 decembrie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite a statuat că este obligatorie parcurgerea procedurii controlului ierarhic al soluțiilor de netrimiteră în judecată, inclusiv a aceluia dispuse prin rechizitoriu, nu constituie un fine de neconstituționalitate a textelor legale criticate, partea, în aplicarea art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, urmând ca mai întâi să supună cenzurii procurorului ierarhic superior soluția contestată.

Faptul că prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277 nu este un neajuns al textului criticat, întrucât prin această reglementare legiuitorul a urmărit să dea eficiență dreptului de acces liber la justiție, sens în care partea, neprimind vreun răspuns în

termenul prevăzut de lege, se poate adresa judecătorului cu plângere împotriva soluției de netrimiteră. În plus, nu poate fi primită teza potrivit căreia justițiabilul nu poate cunoaște momentul din care începe să curgă termenul de decădere instituit de art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, întrucât tocmai în alin. 2 a statuat univoc acest lucru. În sfârșit, prin reglementarea contestată s-a urmărit, printre altele, să nu se tergiverseze în mod nejustificat soluționarea unei cauze penale, așa încât o eventuală nerespectare a dispozițiilor legale potrivit cărora procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de 20 de zile de la primire să nu se transforme într-o sancțiune pentru justițiabil, care, într-o atare situație, este obligat să aștepte *sine die* o comunicare din partea celui obligat să rezolve plângerea sa.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A. din Pitești în Dosarul nr. 7.613/280/2010 al Judecătorei Pitești — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.328

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Voicu în Dosarul nr. 2.483/96/2010 al Tribunalului Harghita — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.518D/2010.

La apelul nominal răspunde personal Ion Gheorghe Drăgușin, precum și personal Ilie Radu, Florian Schian și Nelu Stoian, asistați de apărătorii aleși Lorena Maria Crețescu și Iulia Andrea Băbeanu, din cadrul Baroului București, cu delegații la dosar, aceștia fiind și reprezentanții părților Dobrin Drăgușin, Ion Mitu și Stan Colonel.

Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 128D/2011, nr. 380D/2011 și nr. 911D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, în primele două dosare, și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, în cel de-al treilea dosar, excepție ridicată de Mihai Dumitru, Stelian Marius Petcu și, respectiv, de Dănuț Gabi Azamfirei în dosarele nr. 18.580/302/2010, nr. 4.508/302/2011 și nr. 7.313/302/2011 ale Judecătorei Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal răspund personal autorii excepției Stelian Marius Petcu și Dănuț Gabi Azamfirei și părțile Alexandru Boboc, Marius Cârnu, Mihaiță Irinel Duduman, Vasile Gheorghe, Sever Parici, Dumitru Paul Purcel, Remus Ștefan Stancu și Călin Constanța Lori. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Autorii, părțile prezente și reprezentanții acestora sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 128D/2011, nr. 380D/2011 și nr. 911D/2011 la Dosarul nr. 4.518D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorilor excepției Stelian Marius Petcu și Dănuț Gabi Azamfirei, care solicită admiterea acesteia așa cum a fost formulată.

Avocații Lorena Maria Crețescu și Iulia Andrea Băbeanu, în calitate de apărători ai părților Florin Schian, Ion Mitu, Dobrin Drăgușin, Nelu Stoian, Ilie Radu și Stan Colonel, arată că nu susțin excepția de neconstituționalitate invocată de Ilie Voicu.

Celelalte părți prezente arată că nu înțeleg motivul pentru care se află în fața Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 8 noiembrie 2010, 7 ianuarie 2011, 14 martie 2011 și 6 mai 2011, pronunțate în dosarele nr. 2.483/96/2010, nr. 18.580/302/2010, nr. 4.508/302/2011 și nr. 7.313/302/2011, **Tribunalul Harghita — Secția penală și Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ilie Voicu, Mihai Dumitru, Stelian Marius Petcu și Dănuț Gabi Azamfirei în dosarele de mai sus, având ca obiect soluționarea unor cauze penale în care a fost dispusă măsura arestării preventive în temeiul art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 68¹ și art. 143 alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și la prezumția de nevinovăție, deoarece în practică magistrații asimilează sintagma „indicii temeinice”, cuprinsă în cele două texte criticate, cu sintagma „probe temeinice” și astfel pronunță încheieri de ședință sau chiar sentințe prin care se mențin măsurile de arestare preventivă până la judecata pe fond a cauzei. Nu se poate vorbi de un proces echitabil și de o soluționare a cauzei într-un termen rezonabil atunci când judecătorul confundă voit indiciile temeinice cu probele temeinice și nu trece la judecata pe fond a cauzei.

Prevederile art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale referitoare la libertatea individuală și la rolul Ministerului Public în activitatea judiciară, deoarece, potrivit Legii fundamentale, procurorul apără ordinea de drept, și nu ordinea publică. Cele două noțiuni nu se exclud una pe cealaltă, nu se află în contradicție, dar nici nu pot fi confundate, confuzie care creează aparența de legalitate cererilor acestora cu privire la propunerile de arestare preventivă.

Tribunalul Harghita — Secția penală, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și

funcționarea Curții Constituționale, republicată, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 68¹ cu denumirea marginală *Indicii temeinice*, art. 143 alin. 1 cu denumirea marginală *Condițiile reținerii* și art. 148 alin. 1 lit. f) cu denumirea marginală *Condițiile și cazurile în care se dispune arestarea inculpatului*, toate din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 68¹: „*Sunt indicii temeinice atunci când din datele existente în cauză rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau acte de urmărire penală a săvârșit fapta.*”;

— Art. 143 alin. 1: „*Măsura reținerii poate fi luată de procuror ori de organul de cercetare penală față de învinuit sau inculpat, numai după ascultarea acestuia în prezența apărătorului, dacă sunt probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.*”;

— Art. 148 alin. 1 lit. f): „*Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și există vreunul dintre următoarele cazuri: [...]*

f) inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 referitoare la *Libertatea individuală* și ale art. 131 alin. (1) referitoare la rolul Ministerului Public în activitatea judiciară.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 68¹ și art. 143 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 455 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 20 mai 2008, Deciziei nr. 344 din 5 decembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 11 februarie 2003, și, respectiv, a Deciziei nr. 462 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 11 ianuarie 2005, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale ale art. 23 alin. (11), conform cărora, „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.*”

Totodată, dispozițiile procedural-penale care reglementează condițiile reținerii, respectiv cele care definesc sintagma „indicii temeinice” nu introduc nicio discriminare și, de asemenea, nu îngrădesc dreptul persoanei de a se adresa justiției, de a fi apărută și de a se prevala de toate garanțiile care caracterizează un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale.

De asemenea, prin Decizia nr. 983 din 8 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 5 august 2010, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, statuând că acestea sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 131, care statuează că Ministerul Public apără „ordinea de drept”.

În procesul penal din România procurorul acționează ca apărător al intereselor generale ale societății, dar și ale părții din proces, în spiritul legalității.

Cele două noțiuni, ordinea de drept și ordinea publică, nu se exclud și nu se află în contradicție, fiind într-o relație de interdependență. Astfel, ordinea de drept se concretizează în ordinea publică prin asigurarea respectării legii penale.

În plus, prin Decizia nr. 81 din 27 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 22 februarie 2011, și prin Decizia nr. 76 din 8 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 22 februarie 2005, Curtea a constatat că dispozițiile art. 148 din Codul de procedură penală, care prevăd cazurile și condițiile în care poate fi dispusă măsura arestării preventive, dezvăluie natura juridică a măsurii procesuale examinate, aceea de mijloc de dinamizare a urmării penale și a procesului penal în general. Din interpretarea rațională a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală nu rezultă că inculpatului i se impută săvârșirea unei infracțiuni, fapt care nu poate fi stabilit decât prin hotărâre judecătorească de condamnare rămasă definitivă, ci că există probe sau indicii considerate ca fiind temeinice, în raport cu stadiul în care se află procesul penal, despre săvârșirea unei infracțiuni. Folosirea în textul contestat a

termenului „infracțiune” în locul sintagmei „faptă prevăzută de legea penală” are o semnificație pur tehnică, aceasta desemnând încadrarea faptei cu privire la care există probe sau indicii temeinice că a fost săvârșită de inculpat într-un anumit text de lege care prevede fapta ca infracțiune și o sancționează cu o pedeapsă de o anumită gravitate. De aceea, nu se poate susține că dispozițiile legale examinate ar fi contrare prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție privitoare la prezumția de nevinovăție.

Pe de altă parte, garanțiile procesuale pe care legea le oferă inculpatului și, în special, dreptul acestuia de a se plânga împotriva măsurii arestării preventive atestă conformitatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile art. 23 din Constituție, care impun ca măsura arestării preventive să se ia numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege. Astfel, încheierea prin care se dispune măsura privativă de libertate este supusă căilor de atac, punerea în libertate a celui arestat fiind obligatorie dacă motivele care au stat la baza ei nu mai subzistă și, nu în ultimul rând, persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune. În plus, în faza de judecată, instanța este datoră să verifice periodic și nu mai târziu de 60 de zile legalitatea și temeinicia arestării preventive și să dispună punerea de îndată în libertate a inculpatului dacă temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat ori dacă instanța constată că nu există temeiuri noi care să justifice măsura privării de libertate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Voicu în Dosarul nr. 2.483/96/2010 al Tribunalului Harghita — Secția penală și de Mihai Dumitru, Stelian Marius Petcu și Dănuț Gabi Azamfirei în dosarele nr. 18.580/302/2010, nr. 4.508/302/2011 și nr. 7.313/302/2011 ale Judecătoriai Sectorului 5 București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.330

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 și 5 și art. 272¹ din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 239 alin. 1 și 5 și art. 272¹ din Codul penal, excepție ridicată de Bogdan Petru în Dosarul nr. 4.856/296/2010 al Judecătoriai Satu Mare și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.685D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.856/296/2010, **Judecătoria Satu Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 239 alin. 1 și 4 și art. 272¹ din Codul penal**, excepție ridicată de Bogdan Petru într-o cauză penală în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunilor prevăzute de textele legale criticate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece cele două infracțiuni incriminează aceeași activitate infracțională, și anume amenințarea, în speță a unui procuror și a unor polițiști. Acest fapt este de natură a crea confuzie cu privire la regimul sancționator, ceea ce face ca norma juridică să fie lipsită de claritate și previzibilitate. Astfel, judecătorul cauzei se va afla în dificultate, fiind pus a opta între mai multe variante posibile.

Judecătoria Satu Mare opinează că cele două texte incriminează aceeași activitate infracțională, fapt care este de natură a crea confuzie cu privire la regimul sancționator. Totodată, raportat la cele două variante de încadrare, se reduce posibilitatea justițiabilului de a prevedea consecințele săvârșirii unor fapte de acest gen.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele legale criticate sunt constituționale, deoarece incriminează două infracțiuni deosebite care ocrotesc relații sociale distincte și au subiecte pasive diferite: funcționar public, respectiv judecător, procuror sau organ de cercetare penală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozițiilor încheierii de sesizare, dispozițiile art. 239 alin. 1 și 4 — *Ultrajul* și art. 272¹ — *Sfidarea organelor judiciare*, ambele din Codul penal. Se constată însă că, în ce privește art. 239 din Codul penal, critica autorului vizează, pe lângă alin. 1, alin. 5, și nicidecum alin. 4, așa cum din eroare s-a menționat atât în notele scrise, cât și în încheierea instanței. Prin urmare, Curtea urmează a se pronunța în prezenta cauză asupra dispozițiilor art. 239 alin. 1 și 5 și art. 272¹, ambele din Codul penal, care au următorul conținut:

— Art. 239 alin. 1 și 5: „*Amenințarea săvârșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă contra unui funcționar public*

care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă. [...]

Dacă faptele prevăzute în alin. 1—4 sunt săvârșite împotriva unui judecător sau procuror, organ de cercetare penală, expert, executor judecătoresc, polițist, jandarm ori militar, limitele pedepsei se majorează cu jumătate.”;

— Art. 272¹: „*Întrebuințarea de cuvinte insultătoare ori gesturi obscene sau amenințătoare la adresa integrității fizice a unui judecător, a unui procuror sau a unui organ de cercetare penală, de către o persoană care participă sau asistă la o procedură care se desfășoară în fața instanței sau a organului de urmărire penală, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.*

Cu aceeași pedeapsă se sancționează întrebuințarea de cuvinte insultătoare ori gesturi obscene sau amenințătoare în mod nemijlocit la adresa integrității fizice a unui judecător, a unui procuror sau a unui organ de cercetare penală, polițist sau jandarm, pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcției.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/2008 privind modificarea și completarea Codului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 8 decembrie 2008, s-a introdus alin. 5 al art. 239 din Codul penal și prin art. 272¹ din același cod s-a incriminat o nouă faptă penală de sfidare a organelor judiciare.

Autorul excepției susține că, pentru cele două infracțiuni prevăzute de art. 239 alin. 1 și 5 și, respectiv, art. 272¹ din Codul penal, elementul material constă, în speță, în amenințarea unor magistrați ori polițiști. Or, de vreme ce fapta comisă este identică, regimul sancționator diferit devine ilogic și afectează dreptul la un proces echitabil al persoanelor cercetate pentru aceste infracțiuni. Pe cale de consecință, normele contestate sunt lipsite de claritate și previzibilitate, fiind create premisele unei reale confuzii cu privire la sancțiunea ce urmează a fi aplicată.

Curtea constată că nu poate fi primită critica autorului excepției, întrucât cele două infracțiuni sunt diferite. Chiar dacă elementul material constă într-o acțiune de amenințare la adresa unui magistrat, este de observat că obiectul juridic generic al celor două infracțiuni diferă. Astfel, în ce privește fapta de ultraj, incriminarea are în vedere protejarea relațiilor sociale referitoare la prestigiul autorității făcând parte din titlul V — *Infracțiuni contra autorității*, iar în ce privește fapta de sfidare a organelor judiciare, incriminarea a fost generată de protecția relațiilor sociale care guvernează actul de înfăptuire a justiției făcând parte din titlul VI — *Infracțiuni care aduc atingere unor activități de interes public sau altor activități reglementate de lege* cap. II — *Infracțiuni care împiedică înfăptuirea justiției*.

Se reține așadar că legiuitorul, în acord cu exigențele constituționale referitoare la edictarea normelor penale, a urmărit, așa cum rezultă și din preambulul ordonanței de urgență care a introdus textele contestate, să ia măsurile necesare ce se impuneau pentru a preveni faptele prin care se aducea atingere autorității, pe de o parte, și înfăptuirii justiției, pe de altă parte, fapte de natură să afecteze imaginea publică a organelor judiciare și a unor reprezentanți ai autorităților publice cu atribuții în domeniul ordinii și siguranței publice, precum și încrederea cetățenilor în actul de justiție, prin acțiuni de natură a sfida organele judiciare sau reprezentanții unor autorități publice.

Astfel, majorarea pedepselor în cazul infracțiunii de ultraj comise împotriva unui judecător, procuror, organ de cercetare penală, expert, executor judecătoresc, polițist, jandarm ori militar urmărește apărarea respectului autorității de stat și protejarea persoanelor cu atribuții importante în realizarea actului de justiție, cu consecința directă a asigurării unei bune desfășurări a cursului unui proces.

În ce privește infracțiunea de sfidare a organelor judiciare, este de observat că, în acest caz, subiect pasiv poate fi numai judecătorul, procurorul, organul de cercetare penală, polițistul

sau jandarmul și fapta constă în sancționarea manifestărilor jignitoare, disprețuitoare la adresa acestora atunci când sunt săvârșite numai în timpul unor proceduri judiciare. Prin urmare, ceea ce se protejează prin art. 272¹ din Codul penal nu este autoritatea de stat sau reputația reprezentanților autorității judiciare, ci respectul și solemnitatea procedurilor judiciare.

Pe cale de consecință, Curtea constată că textele nu sunt lipsite de claritate și previzibilitate, așa cum se susține în motivarea excepției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 și 5 și art. 272¹ din Codul penal, excepție ridicată de Bogdan Petru în Dosarul nr. 4.856/296/2010 al Judecătoriei Satu Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.331

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 1 și alin. 2 teza întâi din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 91³ alin. 1 și alin. 2 teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Mândruț în Dosarul nr. 14.125/3/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.687D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 14.125/3/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 91³ alin. 1 și alin. 2 teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Mândruț într-un dosar având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei decizii penale în care au fost avute în vedere probe obținute în condițiile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, deoarece procurorul certifică pentru autenticitate procesul-verbal, se naște o probă deosebit de puternică în sprijinul acușării. Preconstituirea acesteia este însă viciată de împrejurarea că autentificarea este atributul unui organ necompetent, procurorul, grație funcției pe care o deține, fiind doar posesorul unei expertize judiciare, dar nu și tehnice. Mai mult, în cazul în care nu se procedează la înlocuirea informatică a numărului real al postului telefonic, procurorul nu are expertiza de a stabili identitatea dintre voce și persoană. Apreciază că procurorul uzează în mod abuziv de această posibilitate, deoarece nu este motivat (nefiind obligat) să procedeze la acele minime verificări specifice expertizelor de specialitate, altele decât cele juridice, pentru a stabili adevărul și a realiza identitatea dintre realitate și valoarea informativă a procesului-verbal certificat pentru autenticitate.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91³ alin. 1 și alin. 2 teza întâi din Codul de procedură penală — *Certificarea înregistrărilor*, care au următorul conținut:

„*Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate care privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau contribuie la identificarea ori localizarea participanților sunt redată integral într-un proces-verbal de procuror sau de lucrătorul din cadrul poliției judiciare delegat de procuror, în care se menționează autorizația dată pentru efectuarea acestora, numărul ori numerele posturilor telefonice sau alte date de identificare a legăturilor între care s-au purtat convorbirile ori comunicările, numele persoanelor care le-au purtat, dacă sunt cunoscute, data și ora fiecărei convorbiri ori comunicări în parte și numărul de ordine al suportului pe care se face imprimarea.*

Procesul-verbal este certificat pentru autenticitate de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală în cauză. [...]”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 alin. (1) referitoare la universalitatea legii, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, art. 23 alin. (1) referitoare la libertatea individuală, art. 26 referitoare la *Viața intimă familială și privată*, art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției*, precum și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* și ale art. 7 și 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la egalitatea oamenilor în fața legii și la dreptul efectiv al acestora de a se adresa instanțelor judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin dispozițiile legale criticate procurorul a fost împuternicit a certifica pentru autenticitate procesele-verbale care conțin convorbirile sau comunicările interceptate și

înregistrate, cu respectarea procedurilor legale, și care privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau care contribuie la identificarea ori localizarea participanților. În acel proces-verbal se mai menționează autorizația dată pentru efectuarea interceptărilor, numărul ori numerele posturilor telefonice sau alte date de identificare a legăturilor între care s-au purtat comunicările ori convorbirile, numele persoanelor care le-au purtat, dacă sunt cunoscute, data și ora fiecărei convorbiri și numărul de ordine al suportului pe care se face imprimarea.

Prin urmare, aceste norme privesc alături de celelalte dispoziții referitoare la întreaga secțiune V1 din Codul de procedură penală — *Interceptările și înregistrările audio sau video* — conțin suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora și, nu în ultimul rând, a posibilității ca mijloacele de probă prevăzute în această secțiune să poată fi supuse expertizei la cererea procurorului, a părților sau din oficiu.

Totodată, Curtea mai constată că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 26 și 28, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, viața intimă familială și privată ori secretul corespondenței nefiind drepturi absolute, ci susceptibile de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

Totodată, anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale.

În plus, textele criticate nu încalcă nici dreptul la un proces echitabil ori egalitatea în drepturi a cetățenilor, deoarece se aplică fără nicio discriminare tuturor persoanelor aflate în situații juridice identice, acestea având posibilitatea de a contesta în fața unui judecător autenticitatea înregistrărilor. Semnificația autentificării oferite de procuror constă în aceea de a certifica identitatea conținutului suportului pe care s-a făcut înregistrarea cu a procesului-verbal de transcriere, iar eventualele nemulțumiri ale părților interesate privind identitatea persoanelor între care s-au purtat convorbirile telefonice sau a vocii putându-se rezolva prin efectuarea unor expertize de specialitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 1 și alin. 2 teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Mândruț în Dosarul nr. 14.125/3/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.332

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 150
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 150 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marius Cristian Mate în Dosarul nr. 11.397/111/2010 al Tribunalului Bihor — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.707D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.397/111/2010, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 150 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Marius Cristian Mate în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei propuneri de arestare preventivă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, deoarece este posibilă dispunerea arestării preventive a unei persoane în lipsa ascultării sale.

Tribunalul Bihor — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 150 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Ascultarea inculpatului*, care au următorul conținut:

„Măsura arestării inculpatului poate fi luată numai după ascultarea acestuia de către procuror și de către judecător, afară de cazul când inculpatul este dispărut, se află în străinătate ori se sustrage de la urmărire sau de la judecată ori se află în una dintre situațiile prevăzute în art. 149¹ alin. 6.

În cazul în care inculpatul este dispărut, se află în străinătate ori se sustrage de la urmărire sau de la judecată, când mandatul a fost emis fără ascultarea inculpatului, acesta va fi ascultat imediat ce a fost prins ori s-a prezentat.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, precum și dispozițiile art. 6 paragrafele 1 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil și la drepturile oricărui acuzat.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu pot fi primite criticile autorului, deoarece prevederile art. 150 din Codul de procedură penală, conținând două alineate cu teze diferite care nu se exclud reciproc, se vor analiza și interpreta, din perspectiva principiilor constituționale enunțate, în mod sistematic, logic și teleologic. Astfel, prevederile art. 150 alin. 1 trebuie coroborate cu cele ale alin. 2 al aceluiași articol, potrivit cărora: *„În cazul în care [...] mandatul a fost emis fără ascultarea inculpatului, acesta va fi ascultat imediat ce a fost prins ori s-a prezentat”*, asigurându-se astfel, pe deplin, exercitarea drepturilor prevăzute în art. 21 alin. (3) și în art. 24 alin. (1) din Constituție, precum și în art. 6 paragrafele 1 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Distinct de acestea Curtea mai constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 594 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.063 din 28 noiembrie 2005, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 150 alin. 1 din Codul de procedură penală, statuând că regula cu privire la dispunerea măsurii arestării preventive constă în ascultarea prealabilă a inculpatului de către procuror și de către judecător. Cu titlu de excepție, alin. 2 al aceluiași articol reglementează situația în care inculpatul este dispărut, se află în străinătate ori se sustrage de la urmărire sau de la judecată ori se află în una dintre situațiile prevăzute în art. 149¹ alin. 6, caz în care măsura privativă de libertate se poate dispune și fără ascultarea inculpatului, aceasta fiind imposibil de realizat la momentul emiterii mandatului de arestare preventivă, care precedă declanșarea unor proceduri judiciare specifice de depistare.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură a determina schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 150 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marius Cristian Mate în Dosarul nr. 11.397/111/2010 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.334

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 6, art. 171 alin. 1 și art. 173 alin. 3 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4, art. 6, art. 171 alin. 1 și art. 173 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 9.624/233/2010 al Judecătoriei Galați — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.728D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece autorul acesteia nu a motivat-o în sensul dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.624/233/2010, **Judecătoria Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4, art. 6, art. 171 alin. 1 și art. 173 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Marin Frunză în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de netrimitere în judecată dispuse de procuror.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul s-a limitat doar la a invoca excepția de neconstituționalitate a prevederilor de mai sus.

Judecătoria Galați — Secția penală, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția invocată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 — *Aflarea adevărului*, art. 4 — *Rolul activ*, art. 6 — *Garantarea dreptului de apărare*, art. 171 alin. 1 privind asistența învinutului sau a inculpatului și art. 173 alin. 3 privind asistența celorlalte părți, toate din Codul de procedură penală.

Autorul excepției de neconstituționalitate nu a invocat niciun temei constituțional în susținerea excepției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în prezenta dosar autorul acesteia invocă neconstituționalitatea textelor de lege criticate fără a indica vreun temei constituțional și fără a formula vreo motivare concretă din care să rezulte existența unei contrarietăți între textele contestate și Legea fundamentală.

Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate și, ca atare, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește formularea unor motive de

neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 6, art. 171 alin. 1 și art. 173 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 9.624/233/2010 al Judecătorei Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.336

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. 1 lit. c) și art. 388 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 386 alin. 1 lit. c) și art. 388 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Chelmuș în Dosarul nr. 7.332/110/2009 al Tribunalului Bacău — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.736D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.332/110/2009, **Tribunalul Bacău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 386 alin. 1 lit. c) și art. 388 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală,**

excepție ridicată de Ion Chelmuș în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 386 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală încalcă liberul acces la justiție, principiul prezumției de nevinovăție și dreptul la apărare, deoarece textul reglementează numai cazul referitor la situația în care instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unei cauze de încetare a procesului penal. În opinia sa, trebuia să se prevadă și posibilitatea promovării căii extraordinare de atac și atunci când instanța de recurs s-a pronunțat asupra cauzei de încetare a procesului penal.

De asemenea, prevederile art. 388 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală încalcă dreptul la apărare, deoarece termenul de 30 de zile de la pronunțarea hotărârii nu asigură părții posibilitatea de a lua cunoștință de cuprinsul hotărârii pe care o contestă, necunoscând în mod concret argumentele ce au determinat pronunțarea acesteia.

Tribunalul Bacău — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 386 alin. 1 lit. c) cu denumirea marginală *Cazurile de contestație în anulare* și art. 388 alin. 1 teza a doua cu denumirea marginală *Termenul de introducere*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 386 alin. 1 lit. c): „*Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri: [...]*”

c) *când instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unei cauze de încetare a procesului penal dintre cele prevăzute în art. 10 alin. (1) lit. f)—i¹), cu privire la care existau probe în dosar;*”;

— Art. 388 alin. 1 teza a doua: „*Contestația în anulare pentru motivele arătate în art. 386 lit. a)—c) și e) poate fi introdusă de către persoana împotriva căreia se face executarea, cel mai târziu în 10 zile de la începerea executării, iar de către celelalte părți, în termen de 30 de zile de la data pronunțării hotărârii a cărei anulare se cere.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție și art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare*.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 388 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 502 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 18 ianuarie 2005, Curtea Constituțională a statuat că nu se poate reține incompatibilitatea stabilirii unui termen pentru introducerea contestației în anulare cu prevederile constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare. Termenul pentru introducerea contestației în anulare este determinat de necesitatea aplicării și respectării dreptului și a garanțiilor procesuale ale părților, de asigurarea siguranței și stabilității raporturilor juridice, precum și de soluționarea într-un termen rezonabil a proceselor, fără nicio discriminare. În aceste condiții, părților interesate nu li se încalcă accesul liber la justiție atâta vreme cât pot sesiza instanțele judecătorești în termen legal cu cererea de revizuire, iar partea care s-a adresat justiției

în termen și cu îndeplinirea condițiilor legale are posibilitatea să își exercite neîngrădit dreptul la apărare în tot cursul procesului.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 388 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

2. Examinând dosarul în care a fost invocată excepția, este de observat că instanța de fond, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) coroborat cu art. 10 lit. c) din Codul de procedură penală, a achitat inculpatul pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de acesta. Ulterior, instanța de recurs a casat sentința pronunțată în fond și, reținând cauza spre rejudecare, a dispus condamnarea inculpatului, întrucât, dimpotrivă, acesta se face vinovat de comiterea infracțiunii pentru care a fost cercetat.

Pe cale de consecință, inculpatul a formulat contestație în anulare, cauză în care a invocat prezenta excepție. Or, având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că dispozițiile art. 386 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală referitoare la cazurile de încetare a procesului penal nu au legătură cu soluționarea fondului, întrucât împrejurarea că fapta a fost săvârșită sau nu de persoana cercetată constituie un caz de achitare, și nu de încetare a procesului penal.

Așa fiind, Curtea constată că din această perspectivă excepția este inadmisibilă, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta decide asupra excepțiilor ce vizează dispoziții legale **care au legătură cu soluționarea cauzei** în orice fază a litigiului.

Totodată, Curtea mai constată că, referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, autorul acesteia își susține criticile din perspectiva unor omisiuni legislative, fiind nemulțumit nu de conținutul reglementărilor, ci de faptul că nu permit posibilitatea promovării căii extraordinare de atac și atunci când instanța de recurs s-a pronunțat asupra unei cauze de încetare a procesului penal. Așa fiind, din această perspectivă critica este inadmisibilă, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, neputând modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 388 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Chelmuș în Dosarul nr. 7.332/110/2009 al Tribunalului Bacău — Secția penală.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.337

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 alin. 2 din Codul penal și art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 258 alin. 2 din Codul penal și art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurel Ioniță în Dosarul nr. 35.470/245/2009 al Tribunalului Iași — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.751D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției Aurel Ioniță și partea Jăniță Ioniță, prin care solicită desemnarea unui apărător în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă. Au anexat la cerere cupoane de pensie, adeverință de la primărie, certificate de atestare fiscală și factură de utilități.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii formulate.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, republicată, respinge cererea formulată de autor și de parte, deoarece, potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr. 20 din 17 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din 7 octombrie 2008, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă nu sunt aplicabile Curții Constituționale, nefiind compatibile cu natura procedurii în fața acesteia.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia penală nr. 926 din 16 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 35.470/245/2009, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 258 alin. 2 din Codul penal și art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Aurel Ioniță în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 258 alin. 2 din Codul penal încalcă dispozițiile constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor și la accesul liber la justiție, deoarece soțul sănătos nu are acces la actul de justiție pentru apărarea drepturilor patrimoniale de care celălalt soț a fost vătămat și care nu s-a putut impune ca parte vătămată din motive medicale.

Cu privire la dispozițiile art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală, autorul excepției susține că acestea contravin prevederilor constituționale referitoare la egalitatea în fața legii a cetățenilor și la dreptul de petiționare, deoarece, spre deosebire de persoanele care beneficiază de ajutor public judiciar în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008, în cauzele penale justițiabilii sunt obligați să plătească cheltuieli judiciare, deși nu sunt vinovați de săvârșirea vreunor fapte penale.

Tribunalul Iași — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului deciziei de sesizare, dispozițiile art. 258 alin. 2 din Codul penal — *Fapte săvârșite de alți funcționari* și art. 192 alin. 2 din Codul penal — *Violarea de domiciliu*. În realitate, ținând seama de notele autorului și de considerentele deciziei, se constată că s-a strecurat o eroare materială cu privire la art. 192 alin. 2 care privește *Plata cheltuielilor avansate de stat în celelalte cazuri* și care este prevăzut de Codul de procedură penală, și nu de Codul penal. Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 258 alin. 2 din Codul penal și art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 258 alin. 2 din Codul penal: „*În cazul prevăzut la alin. 1, pentru faptele prevăzute la art. 246, 247 și 250 alin. 1—4, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, cu excepția aceluia care au fost săvârșite de o persoană dintre cele prevăzute la art. 147 alin. 1.*”;

— Art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală: „*În cazul declarării apelului ori recursului sau al introducerii oricărei alte cereri, cheltuielile judiciare sunt suportate de către persoana căreia i s-a respins ori care și-a retras apelul, recursul sau cererea.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 51 referitoare la *Dreptul de petiționare*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 alin. 2 din Codul penal, Curtea constată că

autorul excepției este nemulțumit de împrejurarea că plângerea prealabilă nu poate fi formulată și de soțul persoanei vătămate, chiar dacă aceasta din urmă nu se află în vreo imposibilitate legală de a-și exercita drepturile procesuale. Or, o asemenea critică tinde la modificarea textului legal contestat în sensul înlăturării principiului disponibilității. Pe cale de consecință, prezenta excepție este inadmisibilă, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

2. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală, Curtea constată că nicio normă constituțională nu impune gratuitatea actului de justiție. Prin urmare, cheltuielile judiciare ocazionate în procesul penal, avansate de stat, trebuie suportate de partea vinovată pentru provocarea acelor cheltuieli. Într-o asemenea situație culpa procesuală a persoanei care a formulat în mod nejustificat cererea constituie temei pentru suportarea cheltuielilor judiciare, chiar dacă aceasta nu

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Aurel Ioniță în Dosarul nr. 35.470/245/2009 al Tribunalului Iași — Secția penală.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.341

din 13 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioana Foia în Dosarul nr. 935/33/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.092D/2010.

presupune și existența relei-credințe. Mai mult, prevederile art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competență exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, conform art. 126 alin. (2) din Constituție.

În plus, împrejurarea că, potrivit altui act normativ, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, unele persoane pot beneficia de ajutor material nu poate constitui o cauză de discriminare cu încălcarea principiului egalității în drepturi a cetățenilor în fața legii, deoarece dispozițiile legale criticate din Codul de procedură penală se aplică fără niciun fel de deosebire între toți justițiabilii aflați în ipoteza normei legale.

În ceea ce privește critica privind înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 51, Curtea constată că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât dispozițiile art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală nu privesc activitatea de petiționare, ci reglementează o situație distinctă, și anume accesul la justiție.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.201D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicolai Rotaru în Dosarul nr. 977/39/2009 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 4.092D/2010 și nr. 4.201D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 4.201D/2010 la Dosarul nr. 4.092D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 935/33/2010, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ioana Foia cu ocazia soluționării unei cauze penale în care competența de judecată în primă instanță, determinată de calitatea inculpatului, aparține curții de apel.

Prin Încheierea din 11 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 977/39/2009, **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Nicolai Potaru cu ocazia soluționării unei cauze penale în care competența de judecată în primă instanță, determinată de calitatea inculpatului, aparține curții de apel.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, înfăptuirea justiției și folosirea căilor de atac, întrucât creează o diferență de tratament juridic între inculpații acuzați de săvârșirea aceluiași gen de infracțiuni, prin privarea de o cale de atac, respectiv cea a apelului, fără nicio justificare rezonabilă și acceptabilă într-o societate democratică. Totodată, competența după calitatea persoanelor reprezintă o excepție care în cazul avocaților, notarilor publici și executorilor judecătorești nu se justifică, aceste profesii fiind discriminate și defavorizate în raport cu orice altă profesie liberală — arhitecți, medici — precum și în raport cu alte profesii juridice, respectiv consilier juridic.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece textul de lege criticat nu încalcă prevederile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 79/2007 pentru modificarea art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 2 aprilie 2007, având următorul cuprins:

„Curtea de Apel:

1. judecă în primă instanță: [...] b) infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești și de controlorii financiari ai Curții de Conturi;”.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 14 referitoare la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 1 privind interzicerea discriminării din Protocolul nr. 12 la convenția sus-menționată și ale art. 26 referitoare la interzicerea discriminării din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 566 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 449 din 28 iunie 2011, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că stabilirea competențelor instanțelor judecătorești constituie atributul exclusiv al legiuitorului, iar acesta poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, fiind ținut, desigur, ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional.

Astfel, Curtea a constatat că o atare soluție legislativă nu încalcă prevederile art. 21 din Constituție câtă vreme accesul liber la justiție este asigurat prin posibilitatea părților de a se adresa instanței de judecată și de a declara recurs împotriva hotărârii instanței de fond, exercitarea dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime nefiind îngreunată prin stabilirea unei singure căi de atac (recursul). În acest sens, Curtea Constituțională a reținut în mod constant în jurisprudența sa că accesul la justiție nu presupune, în toate cazurile, accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. Faptul că nu se poate folosi în cauză calea de atac a apelului nu afectează drepturile procesuale ale inculpatului, având în vedere dispozițiile art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, care prevăd că recursul, în acest caz, nu se limitează la motivele de casare enumerate de art. 385⁹ din Codul de procedură penală, iar instanța este obligată să examineze întreaga cauză sub toate aspectele.

Totodată, Curtea a reținut că soluția legislativă criticată nu înlătură posibilitatea inculpaților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, condiții care sunt asigurate și în situația judecării cauzelor în primă instanță de către curțile de apel. Totodată, este asigurat dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, reglementat de art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În sfârșit, Curtea a mai reținut că prevederile criticate nu conțin privilegii sau discriminări în raport cu criteriile egalității în drepturi înscrise în art. 4 din Constituție, iar situația juridică a anumitor categorii de persoane (în speță avocații) justifică aplicarea unui tratament diferit, în scopul unei mai bune desfășurări a justiției. De altfel, Curtea a statuat în jurisprudența sa că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioana Foia în Dosarul nr. 935/33/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și de Nicolai Rotaru în Dosarul nr. 977/39/2009 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.342

din 13 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Turchină în Dosarul nr. 25.156/3/2010 (număr în format vechi 2.168/2010) al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.163D/2010.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a

ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru aceleași motive, dispozițiile art. 281 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici prevederilor art. 129 din Constituție, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 18 august 2010, pronunțată în Dosarul nr. 25.156/3/2010 (număr în format vechi 2.168/2010), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Adrian Turchină cu ocazia soluționării recursului împotriva unei încheieri prin care a fost respinsă, în timpul urmăririi penale, o cerere referitoare la încetarea de drept a măsurii arestării preventive.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, deoarece împiedică exercitarea oricărei căi de atac împotriva încheierii prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi

penale, o cerere de revocare, înlocuire sau încetare de drept a unei măsuri preventive, ceea ce poate avea ca efect menținerea unei măsuri luate în mod nelegal.

Curtea de Apel București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, care au următorul cuprins: „[...] *Încheierea prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1) referitoare la universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale, ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la convenția sus-menționată și ale art. 7 referitoare la egalitatea în fața legii din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de

constituționalitate prin raportare la aceleași texte din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.505 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 11 ianuarie 2011, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate, reținând că, potrivit dispozițiilor art. 126 și ale art. 129 din Constituție, legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești în cadrul procedurii de judecată, precum și modul de exercitare a acestora. În virtutea acestei competențe, legiuitorul stabilește hotărârile judecătorești împotriva cărora pot fi exercitate căile de atac și condițiile în care pot fi folosite aceste căi. În ceea ce privește încheierile, ca specie de hotărâri judecătorești pronunțate în cursul procesului, dar prin care nu se soluționează fondul cauzei, acestea nu pot fi atacate, de regulă, decât odată cu hotărârile judecătorești care soluționează fondul cauzei, care sunt, potrivit dreptului nostru procesual penal, sentințele și deciziile. Regula exercitării căilor de atac împotriva încheierilor numai odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei se impune pentru asigurarea desfășurării procesului cu celeritate, într-un termen rezonabil, exigență recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru constituțional, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră la art. 6 paragraful 1 dreptul oricărei persoane la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale. Sub acest aspect, prin posibilitatea exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, prin care se soluționează fondul cauzei, este asigurat accesul liber la justiție.

Așadar, faptul că încheierea prin care se respinge, în timpul urmăririi penale, cererea de revocare a măsurii arestării preventive nu este supusă niciunei căi de atac se explică, pe de o parte, prin necesitatea de a evita o prelungire abuzivă a procesului, iar pe de altă parte, prin aceea că aceasta poate fi atacată cu recurs odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei.

Cu același prilej, Curtea a reținut că nicio prevedere a Legii fundamentale nu dă o consacrare expresă dreptului la exercitarea căilor de atac în orice cauză, oricând și de către oricine; dimpotrivă, art. 129 din Constituție stabilește că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile stabilite de lege.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru aceleași motive, prevederile art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici dispozițiilor art. 15 alin. (1), art. 24 și art. 124 din Legea fundamentală și nici prevederilor art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Turchină în Dosarul nr. 25.156/3/2010 (număr în format vechi 2.168/2010) al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.343

din 13 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihail-Emanuel Iosub în Dosarul nr. 2.029/245/2010 al Judecătoriei Iași — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.173D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.029/245/2010, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Mihail-Emanuel Iosub cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 262 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, întrucât nu asigură „audierea inculpatului după ce procurorul a pus în mișcare acțiunea penală prin rechizitoriu”. În acest sens, arată că, în cazul său, după 8 luni de zile de prezentarea materialului de urmărire penală, procurorul a dat rechizitoriu prin care a pus în mișcare acțiunea penală și a dispus trimiterea în judecată, fără a proceda la o nouă chemare a învinutului în vederea înștiințării despre soluția dată în dosar, încălcându-se astfel principiul contradictorialității și dreptul la un proces echitabil. În sprijinul acestor susțineri, citează jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că „este [...] necesar ca rezolvarea cauzei să se facă după chemarea învinutului și după înștiințarea sa despre punerea în mișcare a acțiunii penale, în prezența apărătorului său, care, alături de cel în cauză, poate determina sau influența pronunțarea altei soluții de natură să excludă trimiterea în instanță a dosarului” (Decizia nr. 24 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999).

Judecătoria Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 262 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: *„Dacă procurorul constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă, existând probele necesare și legal administrate, procedează, după caz, astfel:*

1. când din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de învinuit sau de inculpat și că acesta răspunde penal:

a) dacă acțiunea penală nu a fost pusă în mișcare în cursul urmăririi penale, dă rechizitoriu prin care pune în mișcare acțiunea penală și dispune trimiterea în judecată;

b) dacă acțiunea penală a fost pusă în mișcare în cursul urmăririi penale, dă rechizitoriu prin care dispune trimiterea în judecată;

2. dă ordonanță prin care:

a) clasează, scoate de sub urmărire sau încetează urmărirea penală potrivit dispozițiilor art. 11.

Dacă procurorul dispune scoaterea de sub urmărire penală în temeiul art. 10 lit. b¹), face aplicarea art. 18¹ alin. 3 din Codul penal;

b) suspendă urmărirea penală, atunci când constată existența unei cauze de suspendare a urmăririi.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 262 din Codul de procedură penală, ci este nemulțumit, în realitate, de modul de aplicare a prevederilor de lege criticate de către procurorul care a întocmit rechizitoriu în cazul său. Or, asemenea aspecte nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței de judecată învestite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate va fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihail-Emanuel Iosub în Dosarul nr. 2.029/245/2010 al Judecătorei Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 1.355

din 13 octombrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275, art. 276 și art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Agricolă Inotești din comuna Colceag, județul Prahova, în Dosarul nr. 378/42/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.651D/2010.

La apelul nominal, pentru autorul excepției se prezintă reprezentantul legal Marin Duță. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului legal al autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, reiterând argumentele invocate în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, și depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 378/42/2010, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275, art. 276 și art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Excepția a fost ridicată de Societatea Agricolă Inotești din comuna Colceag, județul Prahova, cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă plângerea împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 278¹ din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, egalitatea în fața legii și a autorităților publice, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, dreptul de asociere, dreptul de proprietate privată, dreptul la moștenire, înfăptuirea justiției, rolul Ministerului Public și atribuțiile Curții Constituționale, întrucât „îngroapă plângerile depuse împotriva unor bande”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale

art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Potrivit Încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 275, art. 276 și art. 278¹ din Codul de procedură penală. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese, însă, că aceasta privește doar art. 278¹ din Codul de procedură penală. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestui text de lege.

În susținerea neconstituționalității prevederilor de lege criticate, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 4 alin. (2) privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare, ale art. 40 alin. (1) privind dreptul de asociere, ale art. 44 alin. (1)—(4)

referitoare la dreptul de proprietate privată, ale art. 46 privind dreptul la moștenire, ale art. 124 alin. (1) și (2) referitoare la înfăptuirea justiției, ale art. 131 alin. (1) privind rolul Ministerului Public, ale art. 136 alin. (1) și (5) referitoare la proprietate și ale art. 146 privind atribuțiile Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției critică, în realitate, modul de aplicare a dispozițiilor de lege atacate. Eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală, la care face referire în motivarea excepției și care constituie, de fapt, cauza nemulțumirii autorului acesteia, nu pot constitui, însă, motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Agricolă Inotești din comuna Colceag, județul Prahova, în Dosarul nr. 378/42/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.404

din 20 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristi-Adrian Popescu în Dosarul nr. 4.508/85/2010 al Tribunalului Sibiu — Secția penală și care

formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.244D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei autorul excepției a depus un înscris prin care învederează Curții Constituționale că renunță la judecarea excepției de neconstituționalitate ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu este posibilă renunțarea la soluționarea excepției de neconstituționalitate, odată ce aceasta a fost invocată.

Curtea, deliberând, respinge cererea de renunțare formulată, în temeiul dispozițiilor art. 55 din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului [...]”. Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, iar

soluționarea acesteia este de interes general. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o, cu consecința că aceasta nu poate renunța la soluționarea excepției.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia penală nr. 338 din 13 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.508/85/2010, **Tribunalul Sibiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Cristi-Adrian Popescu cu ocazia soluționării recursului împotriva unei încheieri de menținere a măsurii arestării preventive în faza de judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și dreptul persoanei arestate sau deținute de a fi judecată într-un termen rezonabil ori de a fi pusă în libertate, în așteptarea procesului, întrucât permit ca inculpatul să petreacă o perioadă îndelungată de timp în stare de arest preventiv în cursul judecății.

Tribunalul Sibiu — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003, care au următorul cuprins: *„Măsura arestării preventive încetează de drept și atunci când, înainte de pronunțarea unei hotărâri de condamnare în primă instanță, durata arestării a atins jumătatea maximului pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea care face obiectul învinuirii, fără a se putea depăși, în cursul urmăririi penale, maximele prevăzute în art. 159 alin. 13, precum și în alte cazuri anume prevăzute de lege.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la

soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și ale art. 20 alin. (2) referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul persoanei arestate sau deținute de a fi judecată într-un termen rezonabil ori de a fi pusă în libertate, în așteptarea procesului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, în raport cu critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 531 din 13 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 942 din 21 octombrie 2005, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că măsurile preventive sunt instituții de drept procesual cu caracter de constrângere, având drept scop asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal. Ele vizează starea de libertate a învinuitului sau inculpatului și au drept efect fie privarea de libertate, fie restrângerea libertății de mișcare, reglementarea lor reflectând principiile înscrise în art. 23 din Constituție privind garantarea libertății individuale. Instituirea unor limite diferite în raport cu fazele procesului penal, respectiv urmărire penală sau cauză în curs de judecată, la care arestarea preventivă încetează de drept, nu reprezintă o încălcare a principiului libertății individuale, ci, dimpotrivă, acestea sunt stabilite pentru îndeplinirea scopului măsurilor preventive prevăzute de art. 136 alin. 1 din Codul de procedură penală, și anume asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Caracterul rezonabil al măsurii arestării preventive este apreciat prin raportare la gravitatea infracțiunii săvârșite, complexitatea și specificul cauzei, astfel încât prin durata sa să permită realizarea scopului pentru care a fost instituită, respectiv garantarea bunei desfășurări a procesului penal în toate fazele sale.

Cu același prilej, Curtea a mai reținut că, potrivit art. 289 din Codul de procedură penală, în faza cercetării judecătorești, *„Judecata cauzei se face în fața instanței constituită potrivit legii și se desfășoară în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu”*. Principiul nemijlocirii presupune readministrarea de către instanța de judecată a tuturor probelor pe baza cărora s-a dispus trimiterea inculpatului în judecată, la termenele stabilite în acest scop, în ședință publică. Imposibilitatea de a asigura prezența inculpatului arestat la termenul de judecată conduce în mod obligatoriu la amânarea judecării cauzei (art. 314 din Codul de procedură penală). De asemenea, împrejurări ca lipsa de apărare, neprezentarea unor martori sau chiar a unor părți, având în vedere necesitatea administrării probelor în condiții care să asigure respectarea principiului contradictorialității, pot conduce la amânarea judecării cauzei. Totodată, cercetarea judecătorească poate fi îngreunată de o serie de incidente procedurale, cum ar fi, spre exemplu, neîndeplinirea legală a procedurii de citare, recuzarea ori cereri de strămutare.

Astfel, reglementarea unei durate mai mari până la care poate fi menținută privarea de libertate în cursul judecății este necesară pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal, ținând seama de normele procedurale care particularizează cercetarea judecătorească în raport cu activitatea de urmărire penală. Drept urmare, dispozițiile art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile Legii fundamentale, neexistând nicio dispoziție constituțională care să impună o echivalență sub aspectul duratei între măsurile preventive luate în cele două faze ale procesului penal.

În același sens este și Decizia nr. 941 din 23 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 696 din 13 octombrie 2008.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de

respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru aceleași motive, prevederile art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristi-Adrian Popescu în Dosarul nr. 4.508/85/2010 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.405

din 20 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul penal, excepție ridicată de Stejărel Gontaru în Dosarul nr. 7.072/314/2008 al Judecătoria Suceava și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.387D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 8 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.072/314/2008, **Judecătoria Suceava a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Stejărel Gontaru cu ocazia soluționării unei cauze penale privind săvârșirea unei fapte în stare de complicitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 27 din Codul penal, potrivit cărora pedeapsa pentru complice este cea prevăzută de lege pentru autorul faptei, încalcă egalitatea în fața legii și a autorităților publice, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât pun semnul egalității între pedeapsa aplicată complicelui și cea aplicată autorului faptei.

Judecătoria Suceava apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 27 din Codul penal, având următorul cuprins: „*Instigatorul și complicelile la o faptă prevăzută de legea penală săvârșită cu intenție se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru autor. La stabilirea pedepsei se ține seama de contribuția fiecăruia la săvârșirea infracțiunii, precum și de dispozițiile art. 72.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 27 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție, invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 260 din 14 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 300 din 4 aprilie 2006, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că prevederile art. 27 din Codul penal nu numai că nu încalcă dispozițiile art. 16 din Constituție, ci dau expresie principiului constituțional al egalității în drepturi, care, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații

care, prin specificul lor, sunt diferite. Egalitatea nu presupune uniformitate, ci presupune ca la situații egale să corespundă un tratament egal, iar la situații diferite să existe un tratament diferit. Stabilirea de către legiuitor a unor criterii de individualizare a pedepsei are ca scop tocmai adaptarea pedepsei la nevoile de apărare socială, în raport cu asemenea situații diferite: gravitatea concretă sau abstractă a infracțiunii, pericolozitatea infractorului etc.

Totodată, Curtea constată că este neîntemeiată și susținerea autorului excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 21 din Constituție, deoarece principiul accesului liber la justiție și dreptul la un proces echitabil sunt aplicabile numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, care ține de domeniul dreptului substanțial.

În același sens este și Decizia nr. 556 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 5 iunie 2008.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul penal, excepție ridicată de Stejărel Gontaru în Dosarul nr. 7.072/314/2008 al Judecătoriai Suceava.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.408

din 20 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Grama în Dosarul nr. 1.380.1/251/2009 al Judecătoriai Luduș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.590D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan

Prin Încheierea din 22 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.380.1/251/2009, al cărei dispozitiv a fost îndreptat prin

Încheierea din 12 noiembrie 2010, **Judecătoria Luduș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Grama cu ocazia soluționării unei cauze penale privind trimiterea în judecată pentru săvârșirea, printre altele, a infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 189 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 189 din Codul penal încalcă dispozițiile constituționale privind principiul legalității pedepsei și reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, întrucât incriminează fapta de lipsire de libertate a unei persoane în mod ilegal, fără să facă vreo referire la acțiunile și inacțiunile care intră sub incidența sa. Astfel, textul de lege criticat nu respectă condiția previzibilității și încalcă imperativul de securitate juridică pe care principiul legalității este chemat să îl garanteze.

Judecătoria Luduș apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile art. 189 din Codul penal nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 189 din Codul penal sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 189 din Codul penal, modificate prin Legea nr. 169/2002 privind modificarea și completarea Codului penal, a Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 18 aprilie 2002, care au următorul cuprins: „*Lipsirea de libertate a unei persoane în mod ilegal se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani.*”

În cazul în care fapta este săvârșită prin simularea de calități oficiale, prin răpire, de o persoană înarmată, de două sau mai multe persoane împreună sau dacă în schimbul eliberării se cere un folos material sau orice alt avantaj, precum și în cazul în care victima este minoră sau este supusă unor suferințe ori sănătatea sau viața îi este pusă în pericol, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani.

Cu pedeapsa închisorii de la 7 la 15 ani se sancționează și lipsirea de libertate a unei persoane săvârșită în scopul de a o obliga la practicarea prostituției.

Dacă pentru eliberarea persoanei se cere, în orice mod, ca statul, o persoană juridică, o organizație internațională interguvernamentală sau un grup de persoane să îndeplinească sau să nu îndeplinească un anumit act, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 18 ani.

Dacă faptele prevăzute la alin. 1—4 se săvârșesc de către o persoană care face parte dintr-un grup organizat, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani, în cazul alin. 1, închisoarea de la 7 la 18 ani, în cazul alin. 2 și 3, închisoarea de la 10 la 20 de ani, în cazul alin. 4.

Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 de ani.

Tentativa faptelor prevăzute la alin. 1—4 se pedepsește.

Constituie tentativă și producerea sau procurarea mijloacelor, a instrumentelor sau luarea de măsuri în vederea comiterii faptei prevăzute la alin. 4.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (12) referitoare la principiul legalității pedepsei și ale art. 73 alin. (3) lit. h) privind reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, precum și a prevederilor art. 7 referitoare la principiul legalității incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 189 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 79 din 27 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 25 februarie 2011, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că dispozițiile art. 189 din Codul penal dispun, în acord cu art. 73 alin. (3) lit. h) și art. 23 alin. (12) din Constituție, cu privire la incriminarea faptei de lipsire de libertate în mod ilegal, infracțiunea fiind astfel instituită, în conformitate cu art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, de către Parlament ca unica autoritate legiuitoare a țării.

În ceea ce privește aspectele referitoare la presupusa lipsă de claritate și previzibilitate a normei contestate, cu același prilej, Curtea a constatat că principiul legalității implică o obligație pozitivă a legiitorului, de a reglementa prin texte clare și precise, claritatea legii fiind apreciată în lumina experienței juridice normale. Norma juridică trebuie să fie enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita, să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă, chiar dacă trebuie să apeleze la consiliere de specialitate în materie. În concluzie, Curtea nu a reținut nici această critică, deoarece din redactarea analizată se desprinde în mod univoc interdicția de a lipsi de libertate vreo persoană, în afara situației când aceasta este permisă de lege. Faptul că infracțiunea se poate comite în diferite modalități nu este de natură a afecta prezumția de constituționalitate a art. 189 din Codul penal, pentru că, potrivit art. 23 alin. (1) din Legea fundamentală, libertatea individuală este inviolabilă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Grama în Dosarul nr. 1.380.1/251/2009 al Judecătorei Luduș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 1.409

din 20 octombrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 alin. 4 și 6
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 alin. 4 și 6 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Camelia Niculescu în Dosarul nr. 22.107/3/2010 (număr în format vechi 1.938/2010) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.604D/2010.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 22.107/3/2010 (număr în format vechi 1.938/2010), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 alin. 4 și 6 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Camelia Niculescu cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 228 alin. 4 și 6 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale privind statul român, universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor

fundamentale, egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, dreptul la apărare, familia, protecția persoanelor cu handicap, dreptul de petiționare, instituția prefectului, înfăptuirea justiției, statutul judecătorilor, instanțele judecătorești și folosirea limbii materne și a interpretului în justiție, „în măsura în care neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire sau încetarea urmăririi penale sunt dispuse de procuror în mod arbitrar, fără a se baza pe probele administrate în cauză, în strictă conformitate cu legea, și în măsura în care actele nelegale ale procurorului sunt confirmate de instanța de judecată tot arbitrar, fără un acces și un recurs efectiv la justiție”.

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 228 alin. 4 și 6 din Codul de procedură penală, ci este nemulțumit, în realitate, de modul de aplicare a respectivelor prevederi de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 228 alin. 4 și 6 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care au următorul cuprins: „Dacă din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate după primirea plângerii ori denunțului rezultă vreunul dintre cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzute la art. 10, organul de urmărire penală înaintează procurorului actele încheiate cu propunerea de a nu se începe urmărirea penală.

[...] În cazul în care procurorul este de acord cu propunerea, dispune prin rezoluție neînceperea urmăririi penale. În situația în care procurorul își însușește argumentele cuprinse în propunerea organului de cercetare penală, motivarea rezoluției este facultativă sau poate cuprinde doar argumente suplimentare. Copie de pe rezoluție și de pe propunerea organului de cercetare penală se comunică persoanei care a făcut sesizarea, precum și, după caz, persoanei față de care s-au efectuat acte premergătoare. Dispozițiile art. 245 alin. 1 lit. c¹) se aplică în mod corespunzător.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 privind statul român, ale art. 10 referitoare la relațiile internaționale, ale art. 15 privind universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale, ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 22 cu privire la dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, ale

art. 24 referitoare la dreptul la apărare, ale art. 48 privind familia, ale art. 50 referitoare la protecția persoanelor cu handicap, ale art. 51 privind dreptul de petiționare, ale art. 123 referitoare la instituția prefectului, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 125 referitoare la statutul judecătorilor, ale art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 128 referitoare la folosirea limbii materne și a interpretului în justiție, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 228 alin. 4 și 6 din Codul de procedură penală, ci este nemulțumit de modul de aplicare a acestor prevederi de lege de către procuror și instanța de judecată. Or, asemenea aspecte nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate va fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 alin. 4 și 6 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Camelia Niculescu în Dosarul nr. 22.107/3/2010 (număr în format vechi 1.938/2010) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.427

din 25 octombrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Viorel Stan în Dosarul nr. 21.783/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.490D/2010.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Societatea de Asigurare — Reasigurare „Astra” — S.A. din București, consilierul juridic Ruxandra Sultan, cu delegație depusă la dosar.

Lipsește autorul excepției, Viorel Stan, și partea Georgeta Stan, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 21.783/299/2010, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Viorel Stan, intimat într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) și art. 16. În acest sens, arată, în esență, că art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă limitează accesul liber la justiție „prin crearea unui avantaj discriminatoriu unei persoane juridice (societatea de asigurare) care domină un litigiu de asigurări.”

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992 să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: *„Judecătorii au însă dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de câte ori vor constata motivat că sunt nepotrivit de mici sau de mari, față de valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat.”*

Autorul criticii susține că acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu aceleași prevederi constituționale și cu motivare similară. Astfel, prin Decizia nr. 493 din 29 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 5 iulie 2007, Curtea a stabilit că judecătorii au dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de câte ori constată motivat că sunt nepotrivit de mici sau de mari față de valoarea pricinii ori munca îndeplinită de avocat.

În legătură cu acest aspect, prin Decizia nr. 401 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 20 septembrie 2005, Curtea a reținut că prerogativa instanței de a cenzura, cu prilejul stabilirii cheltuielilor de judecată, cuantumul onorariului avocațial convenit, prin prisma proporționalității sale cu amplitudinea și complexitatea activității depuse, este cu atât mai necesară cu cât respectivul onorariu, convertit în cheltuieli de judecată, urmează a fi suportat de partea potrivnică, dacă a căzut în pretenții, ceea ce presupune în mod necesar ca acesta să îi fie opozabil. Or, opozabilitatea sa față de partea potrivnică, care este terț în raport cu convenția de prestare a serviciilor avocațiale, este consecința însușirii sale de instanță prin hotărârea judecătorească prin al cărei efect creanța dobândește caracter cert, lichid și exigibil.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să conducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția din deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Viorel Stan în Dosarul nr. 21.783/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.440

din 3 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. 1, 2 și 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. 1, 2 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Jidvei” — S.R.L. — Filiala Alba în Dosarul nr. 2.456/107/2007 al Tribunalului Alba — Secția comercială și contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.602D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 595/F/2010 din 9 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.456/107/2007, **Tribunalul Alba — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. 1, 2 și 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Jidvei” — S.R.L. — Filiala Alba, pârât într-o cauză având ca obiect pretenții, în contradictoriu cu reclamantul Societatea Comercială „Stoian Ignat” — S.R.L., prin lichidator judiciar Casa de Insolvență Transilvania.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15, 16, 21, 124 și 126, deoarece reglementează „obligativitatea judecătorului fondului de a respecta întocmai indicațiile date de instanța de recurs”. Totodată, arată că, în cauză, Înalta Curte de Casație și Justiție, în soluționarea recursului, a stabilit trimiterea acesteia spre rejudecare la judecătorul sindic, iar nu la unul dintre judecătorii de fond din cadrul Secției comerciale a Tribunalului Alba, contrar art. 11 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și a celor ale art. 1 alin. (1) și (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 315 alin. 1, 2 și 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

„În caz de casare, hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate, precum și asupra necesității administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătorii fondului.

Când hotărârea a fost casată pentru nerespectarea formelor procedurale, judecata va reîncepe de la actul anulat.

După casare, instanța de fond va judeca din nou, ținând seama de toate motivele invocate înaintea instanței a cărei hotărâre a fost casată.”

Autorul criticii susține că acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și art. 126 — *Instanțele judecătorești*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în concret, autorul excepției, pe de o parte, solicită modificarea și completarea dispozițiilor legale criticate, iar pe de altă parte, criticile sale vizează probleme ce țin de modul de interpretare și de aplicare a acestora, principalul motiv de neconstituționalitate invocat fiind legat de necompetența judecătorului-sindic în cauză. Aceste probleme excedează controlului de constituționalitate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența legiuitorului, respectiv a instanței judecătorești.

Curtea reține că dispozițiile art. 11 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței reglementează principalele atribuții ale judecătorului-sindic.

Conform acestor dispoziții de lege, atribuțiile judecătorului-sindic sunt limitate la controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar și/sau al lichidatorului și la procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. 1, 2 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de S.C. „Jidvei” — S.R.L. — Filiala Alba în Dosarul nr. 2.456/107/2007 al Tribunalului Alba — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 1.444

din 3 noiembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Mine	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emilia Cojocaru în Dosarul nr. 13.294/231/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială și contencios administrativ, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.656D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.294/231/2009, **Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de intimata Emilia Cojocaru cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 63 din 18 ianuarie 2010, pronunțată de Judecătoria Focșani într-o cauză având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 24 alin. (2) și art. 44 alin. (1) și (2). În esență, consideră că posibilitatea judecătorului de a interveni în contractul încheiat între avocat și clientul său determină neconstituționalitatea textului de lege criticat.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992 să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care are următorul cuprins: „*Judecătorii au însă dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimele, ori de câte ori vor constata motivat că sunt nepotrivit de mici sau de mari, față de valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat.*”

Autorul criticii susține că acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 24 alin. (2) privind dreptul la apărare și art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu aceleași prevederi constituționale și cu motivare similară. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 493 din 29 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 5 iulie 2007, a stabilit că judecătorii au dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de câte ori vor constata motivat că sunt nepotrivit de mici sau de mari față de valoarea pricinii ori munca îndeplinită de avocat.

În legătură cu acest aspect, prin Decizia nr. 401 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 20 septembrie 2005, Curtea a reținut că prerogativa instanței de a cenzura, cu prilejul stabilirii cheltuielilor de judecată, cuantumului onorariului avocațial convenit, prin prisma proporționalității sale cu amplitudinea și complexitatea activității depuse, este cu atât mai necesară cu cât respectivul onorariu, convertit în cheltuieli de judecată, urmează a fi suportat de partea potrivnică, dacă a căzut în pretenții, ceea ce presupune în mod necesar ca acesta să îi fie opozabil. Or, opozabilitatea sa

față de partea potrivnică, care este terț în raport cu convenția de prestare a serviciilor avocațiale, este consecința însușirii sale de instanță prin hotărârea judecătorească prin al cărei efect creanța dobândește caracter cert, lichid și exigibil.

În fine, în jurisprudența sa aplicabilă în materie, Curtea a mai reținut că avocatul, prin exercitarea profesiei sale, îndeplinește o activitate economică, activitate care constă în oferirea de bunuri sau servicii pe o piață liberă (Hotărârea din 19 februarie 2002, pronunțată în Cauza *Wouters și alții* de către Curtea de Justiție a Comunităților Europene), însă orice activitate economică se desfășoară „în condițiile legii” și, în consecință, legiuitorul a apreciat că valoarea onorariului trebuie să fie proporțională cu serviciul prestat, instituind astfel posibilitatea limitării sale în cazul în care nu există un just echilibru între prestația avocațială și onorariul solicitat.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să conducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția din deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emilia Cojocar în Dosarul nr. 13.294/231/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.456

din 3 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pavel Cadariu în Dosarul nr. 145/55/2011

al Tribunalului Arad — Secția penală, care formează obiectul Dosarului nr. 626D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 784D/2011 și nr. 789D/2011, având ca obiect aceași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Elena Dănilă în Dosarul nr. 36/291/2011 al Tribunalului Neamț — Secția penală și, respectiv, de Inspectoratul de Stat în Construcții în Dosarul nr. 59.046/3/2010 al Curții de Apel București — Secția I penală.

La apelul nominal este prezentă autoarea excepției din Dosarul Curții Constituționale nr. 784D/2011, Elena Dănilă, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 626D/2011, nr. 784D/2011 și, respectiv, nr. 789D/2011 ale Curții Constituționale, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Elena Dănilă este de acord cu conexarea cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 784D/2011 și, respectiv, nr. 789D/2011 la Dosarul nr. 626D/2011, care a fost primul înregistrat.

Având cuvântul, Elena Dănilă solicită admiterea excepției de neconstituționalitate invocate, referindu-se și la situația de fapt din cauză. Cu privire la aceasta depune la dosar un set de acte.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Decizia penală nr. 149 din 30 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 145/55/2011, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Pavel Cadariu într-o cauză având ca obiect plângere împotriva rezoluției procurorului.

Prin Încheierea din 7 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 36/291/2011, **Tribunalul Neamț — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Elena Dănilă într-o cauză având ca obiect plângere împotriva rezoluției procurorului.

Prin Decizia penală nr. 817/R din 14 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 59.046/3/2010, **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Inspectoratul de Stat în Construcții într-o cauză având ca obiect plângere împotriva rezoluției procurorului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că normele criticate sunt neconstituționale, deoarece privează partea de un grad de jurisdicție, în condițiile în care soluția dată la prima instanță de judecată nu mai poate fi recurată. Se încalcă astfel principiul dublului grad de jurisdicție în materie penală și principiul respectării egalității armelor, potrivit căruia este obligatoriu ca legislația internă a statelor să prevadă atât dreptul celui care este condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni de a avea acces la o instanță superioară, cât și dreptul persoanei care este vătămată prin săvârșirea unei fapte de a avea acces la o instanță superioară. Faptul că soluția procurorului a fost atacată cu plângere la procurorul ierarhic superior nu este de natură să îndeplinească condiția respectării dublului grad de jurisdicție, întrucât procurorul nu îndeplinește cerințele CEDO referitoare la independență, pentru a fi considerat instanță, în sensul Convenției. Nici soluția prim-procurorului nu poate fi apreciată a fi hotărâre judecătorească, în sensul art. 129 din Constituție, ci doar hotărârea judecătorului la care se referă alin. 10 al art. 278¹ din Codul de procedură penală. Se mai susține că plângerea împotriva soluției procurorului, adresată procurorului ierarhic superior, nu îndeplinește cerința de recurs efectiv adresat unei instanțe independente.

Tribunalul Arad — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată, întrucât Legea nr. 202/2010 a avut ca obiectiv asigurarea

celerității procedurilor penale și pregătirea implementării noilor coduri, modificarea art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală realizându-se în același scop, respectiv pentru asigurarea celerității procedurii și a obținerii în mod rapid a unei hotărâri definitive. Nu se încalcă astfel dispozițiile constituționale și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate, în condițiile în care soluțiile procurorului pot fi atacate în fața judecătorului competent, care verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.

Tribunalul Neamț — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este întemeiată, întrucât textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind liberul acces la justiție și ale art. 20 cu raportare la art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, și la art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dublul grad de jurisdicție în materie penală. Arată în acest sens că eliminarea posibilității de a contesta pe calea recursului o hotărâre judecătorească închide părții interesate calea valorificării efective a dreptului încălcat.

Curtea de Apel București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată, întrucât, prin modificarea textului de lege criticat, legiuitorul a avut în vedere rațiuni de politică penală care nu sunt în contradicție cu dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, având următorul cuprins:

„Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, se invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, cu raportare la art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dublul grad de jurisdicție în materie penală. Se invocă, de asemenea, dispozițiile constituționale ale art. 129 privind folosirea căilor de atac și ale art. 148 alin. (2) referitoare la integrarea României în Uniunea Europeană, cu raportare la

art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului său, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 242 din 17 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2011, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, reținând că, potrivit art. 129 din Constituție, „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Prin urmare, constituie atributul exclusiv al legiuitorului reglementarea căilor de atac împotriva hotărârii prin care

judecătorul soluționează plângerea împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de neprimire în judecată. Eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea acesteia și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului. În același sens sunt și Decizia nr. 125 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2011, respectiv Decizia nr. 1.131 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pavel Cadariu în Dosarul nr. 145/55/2011 al Tribunalului Arad — Secția penală, de Elena Dănilă în Dosarul nr. 36/291/2011 al Tribunalului Neamț — Secția penală și, respectiv, de Inspectoratul de Stat în Construcții în Dosarul nr. 59.046/3/2010 al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

